

THRILLER

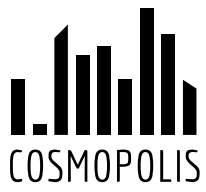
VÍŠ, KDO SE DÍVÁ?

**CATHERINE RYAN
HOWARDOVÁ**

Byla hvězdou internetu.
Až do konce.

COSMOPOLIS

**VÍŠ, KDO SE
DÍVÁ?**

**CATHERINE RYAN
HOWARDOVÁ**

Přeložil Petr Kotouš

Copyright © Catherine Ryan Howard, 2019
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Petr Kotouš, 2020

*Věnováno mámě,
která mě přivedla ke knihám*

V místnosti plné stínů spí žena.

Její tělo tvoří oblínu na pravé straně postele pro dva. Prameny tmavých vlasů splývají po polštáři. Zpod pokrývky vykukuje holá paže, na prsteníčku je vidět snubní prsten.

Neuvědomuje si, že není sama.

Ta místnost jí nic neříká, natož v té tmě. Kdyby se právě teď probírala, zvedla by hlavu, opřela se o lokty a otočila hlavu, aby se porozhlédla. Její oči by si postupně zvykly a z temnoty by začaly vystupovat obrysy.

Po chvíli by si vzpomněla, kde je a proč se sem vypravila.

Jak dlouho by jí trvalo, než by si všimla obrysu, který sem nepatří?

Obrys stojí jako příkovaný v rohu, obě paže svěšené. Oblek má tmavý a jakoby nafouknutý – několik vrstev, možná proti zimnímu chladu. Ruce v rukavicích, kukla přes hlavu. Kukla je trochu shrnutá k jedné straně, takže oči je sotva vidět a průřez pro ústa odkrývá jenom část tváře.

Dívá se.

Dívá se a čeká.

Čeká, než použije nůž s dlouhým zoubkovaným ostřím, který drží přitisknutý k boku.

Čas plyne.

Spící žena se zavrtí – nohy se pohnou, obrátí se, paže zapluje pod pokrývku –, ale neprobudí se. Tmavá postava se přibližuje k posteli, až stojí přímo vedle ní, nakloní se nad ženu. Žena se nevzbudí.

Ruka v rukavici, ta, která nedrží nůž, se natáhne a něžně pohladí ženu po tváři, ale ona se ani teď nevzbudí.

Vetřelec opíše palcem a prostředníčkem kruh a cvrnkne ženu po tváři, silou, protože – to už je teď jasné – *chce*, aby se probudila.

Čas zamrzne.

Pak víření pohybu.

Žena otevře oči. Její tělo se vztyčí, hlava a ramena vystřelí z polštáře, nohy zpod přikrývky. Otevře ústa, jako by chtěla vykřiknout, ale postava je zakryje dlaní a zatlačí ji zpátky. Ruka, která drží nůž, se zvedne a prstem shrne přikrývku. Žena má na sobě krátké kalhoty a lehkou košilku, bledé údy jsou holé, vystavené na odív. Spatří ostří a její úsilí vymanit se ze sevření se v tom okamžiku ještě znásobí. Pažemi mlátí kolem sebe, kope nohama, celé tělo sebou škube a kroutí se a svíjí se na posteli, prsty se zatínají do kukly...

Nůž pomalu stoupá vzhůru a pak rychle silou klesá, prodírá se tenkou látkou ženiny košilky a mizí v dutině jejího žaludku.

Zase se zvedne. Zase klesne.

Do hrudi.

Zase se zvedne. Zase klesne.

Rozřízne předloktí.

Zase se zvedne. Zase klesne.

Hluboko do krku vpravo, těsně pod čelist.

Vetřelec ustoupí.

Žena se chytí za krk a téměř okamžitě její prsty skropí krev prýstící z rány. Ústa jsou otevřená v tichém výkřiku.

Tmavá rozlévající se skvrna.

Žena se přetočí, plazí se na pravou stranu lůžka. Její neporaněná paže se natáhne přes okraj postele vstříc vetřelci, jako by ho prosila o pomoc.

Postava v černém se sehne a položí nůž na noční stolek, pak přejde k prádelníku přiraženému ke stěně naproti nohám postele a rozbije kameru, která je tam ukrytá.

PŘETOČIT ZPĚT

0:00:17

Natalie trvalo skoro celý den, než se dostala z města Dublinu. Vlastně ze *všech* těch měst. Poslední, které viděla, byl Cork. Napřed tam ráno dojela vlakem a pak přestoupila na tenhle autobus. Ten se proplazil Midletonem – sbohem, vy města – a pořád dál, šoural se úzkými klikaticími se silnicemi, na kterých jediná bílá čára namalovaná uprostřed byla už víc smytá než viditelná. Když poprvé zahlédla kousek moře, byla už tři sta kilometrů od dveří svého domu. Doprava ustala, jenom sem tam je minulo nějaké auto, ale silnice se kroutila tak, že řidič cítil potřebu před každou zatáčkou zatroubit na klakson.

Natalie sledovala, jak čárky v rohu displeje jejího telefonu ukazující sílu signálu mizí jedna za druhou. Data už byla dávno v čudu; zmizela někde mezi Castlemartyr a Ladysbridge. Přístroj v její ruce byl teď v podstatě k ničemu. Nepodlehla nutkání připojit se na těch pár posledních minut cesty k wifi autobusové společnosti a místo toho upustila telefon do hlubin svojí kabelky.

Celou minutu cítila mír, vítanou úlevu.

Pak jí začal cukat prst a dlaně polil pot.

Natalie se schválně začala soustředit na výhled z okénka. Viděla pás hladkého, šedého moře vklíněného mezi horizont a šeřící se oblohu, poskvrněný pouze dvěma body, jedním velkým, jedním malým. Ostrovy. Sotva rozeznávala maják trůnící na tom větším, který z takové dálky připomínal hrot kvalitního pera. Pak autobus opsal dlouhou pravotočivou zatáčku a zbyly jen pole a stromy a úhledné

starosvětské dřevěné domy, všechny ohraničené nízkými zídkami zdobenými kamínky, pěkně blízko u silnice.

A potom cedule DESIGN OBCHOD & CAFÉ PEC 500 M.

Další cedule těsně za ní: VÍTEJTE V SHANAMORE.

Byla u cíle.

Natalie celou cestu proudilo zespoda na lýtko horko z mřížky pod sedadlem. Zoufale toužila po chladivém čerstvém vzduchu, ale zároveň chtěla zůstat v autobusu, nechat se jím znovu unést pryč, jet domů, mluvit s Mikem a zapomenout na to, dokud byl ještě čas.

Ale když autobus s trhnutím zastavil, vstala a vystoupila.

Překvapil ji ledový náraz pozdního listopadového vzduchu, který ji bodal do kůže a okamžitě se jí zaryl do šatů. Nepřipravená z dusného vedra v autobusu zalapala po dechu a rychle se zabalila do kabátu, který si předtím jen přehodila přes paži.

Cesta vlakem z Dublinu do Corku netrvala ani tři hodiny a Natalie je strávila maniakálním prohlížením fotek Shanamore, které našla na internetu. Když sem teď dojela, cítila neklid. Připadalo jí, jako by přijela na lokaci filmu, který už stokrát viděla: všechno jí přišlo zvláště povědomé, a zároveň úplně cizí.

Autobus zastavil před vjezdem na parkoviště před Pecí, módním designovým obchodem v budově tvářící se jako stodola, kde nejspíš zazobaným cizincům za těžké prachy cpali místní řemeslné produkty a vařili kávička zdejšími farmářům. Parkoviště tvořilo jediný kus hladkého asfaltu v Nataliině dohledu. Tamhle stál kostel, tyčil se přímo za ní, nejvyšší stavba na kilometry daleko. Kolem kostela byl malý veřejný park, ovšem při bližším pohledu přetékal odpadkové koše lahvemi od piva a piknikové stoly byly pokryté zaschlými ptačími hovínky. Mdlá řídká tráva stoupala po svahu nahoru až k úrovni další zatáčky. Za ní proti tmavé obloze jasně svítilo logo opravny aut. Přímo naproti stála skupina příkrčených řadových domů ohraničená z každé strany jednou hospodou. Jedna z nich

představovala dokonalé krmivo pro Instagram, ta druhá by zoufale potřebovala zbourat.

Vedle fotogenické hospody ústila malá ulička. Natalie si na křížení všimla obrovského výmolu, drolící se beton ohraničoval kráter plný kalné vody. Když zvedla oči, uviděla kus lepenky přibitý hřebíkem k nejbližšímu sloupu telefonního vedení: CHATY SHANAMORE, 1 KM. Cedule ukazovala k vytlučené ulici.

Na dohled pak už byly leda keře nebo strom nebo obloha.

Světlo ustupovalo. Natalie neměla na ruce hodinky, ale odhadla, že telefon vypla tak asi před deseti minutami, maximálně, takže může být něco málo po páté hodině. Potřebovala se dostat k chatám dříve, než padne *doopravdy* tma.

Vydala se na cestu, kufr táhla za sebou.

Plastová kolečka na hrbolatém asfaltu vydávala dutý, chrastivý zvuk. V mrtvolném tichu to znělo hlasitěji a hlasitěji. Aspoň že je ta silnice víceméně rovná, pomyslela si, takže ji protijedoucí auto případně uvidí dřív, než ji srazí – snad.

Když Natalie konečně spatřila ceduli nad vjezdem k shanamorským chatám, odhadla, že z autobusu vystoupila asi tak před čtvrt hodinou. Víceméně tolik, kolik slibovaly Google Maps. Chaty samotné ovšem nepůsobily tak, jak se tvářily na propagačních fotkách.

Jednotlivě těch šest chat dokázala identifikovat na základě obrázků, které si našla na internetu. Podle toho, že vůbec nevypadaly jako chaty. Každá z nich byla identická soustava kostek. Některé z hladkého betonu, jiné z tlustého nazelenalého skla. Dvě nejmenší kostky tvořily vchod o velikosti dvou telefonních budek, kde jediným neskleněným prvkem byly dřevěné tabule vstupních dveří. Větší kostka za nimi představovala přízemí se dvěma miniaturními kostkami sloužícími jako postmoderní arkýře, jeden vepředu a jeden na straně. Další kostka polovičního rozměru sloužila jako druhé patro vystrčené o pár stop dozadu. Celá přední strana této kostky – hlavní ložnice, jak si Natalie pamatovala z webové stránky – byla prosklená.

Při pořizování fotek na internet ale naprosto očividně pečlivě volili úhly. Příhodně tak opomněli ukázat holé tvárnice nedostavěných satelitních domků dřepících na zarostlém sousedním poli a ani nebylo patrné, jak nalepené na sebe ve skutečnosti ty chaty jsou. Stály tři vedle sebe ve dvou řadách obrácené proti sobě a jednu od druhé oddělovala akorát ta nejvyšší cestička, jakou si lze představit. Natalie napadlo, že kdyby se postavila na jednu tu cestičku a natáhla paže, dokázala by se dotknout obou domků současně. Našla na internetu starý článek v rubrice o bydlení, kde stálo, že jde o práci ambiciózního mladého architekta, který dostudoval na vrcholu boomu a dostal od tašky kus pozemku. Zastavět ho chatami byl nejspíš jeho plán, jak ze vstupní investice vytrískat balík. Pokud to tak bylo, nevyšlo to. Chaty celé roky zely prázdnotou, žádný kupec nechtěl být první, až nakonec celý projekt koupila za babku zahraniční investiční firma, která nemovitosti začala inzerovat jako dovolenkovou „vesničku“ ke krátkodobému pronájmu.

Pohyb.

Z nejbližší chaty vyšel muž a zamířil k ní. Na předním okně chaty visela cedule, kterou Natalie v šeru nedokázala přečíst, ale odhadla, že na ní asi bude nápis RECEPCE.

Zamával a zavolal: „Marie?“

To bude určitě Andrew, manažer.

Natalie zamávala zpět. „To jsem já.“

Marie bylo její prostřední jméno. Rezervaci si zařídila po telefonu teprve před pár hodinami, jako křestní jméno uvedla Marie a příjmení Kerrová – Mikeovo příjmení, které získala po svatbě a nepoužívala ho. Pokud by mu teď měla dát kreditní kartu nebo ukázat nějaký doklad s fotografií, bylo by po legráccce, ale třeba proces ubytování se v Chatách Shanamore neprobíhá až tak formálně. Koneckonců jí pro vytvoření rezervace stačilo nadiktovat jen jméno a telefonní číslo.

Na Andrewově příjezdové cestě stál červený hatchback obrácený

čumákem k ní. Skoro celou poznávací značku auta zakrývala tlustá vrstva suchého bláta.

„Vítejte v Shanamore,“ řekl.

Znělo to trochu omluvně.

Potřásli si rukama, ochable, Natalie si uvědomovala, že její dlaň je teplá a vlhká od toho, jak táhne kufr.

Andrew měl na sobě tmavé manšestráky a tlustý vzorovaný svetr, trochu moc velký na jeho šlachovitou postavu; příliš dlouhé konce rukávů tiskl prsty do dlaní. Tmavé vlasy měl delší a nechával je padat do očí, trochu jako kluci ve škole, když tam Natalie ještě chodila. (Ofina? Říkalo se tomu takhle?) Všechno to mělo budit dojem mládí a chlapectví, ale takhle zblízka mohla Natalie určit, že tomuhle muži může klidně být tolik jako jí, hodně přes dvacet, spíš ke třicítce.

„Našla jste nás bez problémů?“ zeptal se.

„Naprosto.“

Rozhlédl se okolo a také za ni. „Nešla jste sem *doufám* pěšky?“

„Jenom kousek po silnici,“ řekla. „Autobus mě vysadil u Pece.“

„Už jste tu někdy byla? V Shanamore?“

„Ne, nikdy.“

„A nepřijela jste sem vyrábět keramiku – je to tak?“

Na tohle už se jí ptal po telefonu. Působí tu totiž nějaký místní hrnčíř, který nabízí týdenní kurzy a má s chatami domluvu, že ubytovaným poskytne slevu.

„Ne.“ Natalie se usmála. „Chci si akorát na pár dní odfrknout, to je celé.“

„Tak já vám ukážu vaši chatu.“

Vyrazili, ukázal jí kudy.

„Vy bydlíte tady?“ zeptala se.

„Jo.“

„Celý rok?“

„Celý rok.“

„V telefonu jste říkal, že v tuhle roční dobu necháváte k pronájmu akorát jednu nebo dvě chaty.“

„Je to tak jednodušší,“ řekl Andrew. „Dává to víc smysl.“

„Můžu se tedy zeptat, kterou...?“

Andrew vytáhl z kapsy klíč a podržel ho proti světlu. Na plastovém štítku byla natištěná velká číslice 6.

Natalie se snažila udržet nezaujatý výraz, ačkoli celé její tělo zaplavila úleva.

Netušila, co by udělala, pokud by ji zavedl k jiné chatě. Měla jen mlhavé představy, jak by se později dostávala do chaty číslo šest, možná by si našla něco ke stížnosti, kvůli čemu by se musela hned zítra ráno přestěhovat. Víceméně se ale snažila nedělat si z tohoto nepodstatného detailu hlavu. Teď už konečně doopravdy nemusela.

Chata číslo šest stála přímo naproti Andrewově chatě číslo jedna. Otevřel vchodové dveře a vkročil dovnitř dřív než ona. Chata neměla žádnou předsíň ani vstupní halu; prostě jste okamžitě vešli do obývacího a před vámi stála pata schodiště. Celé přízemí chaty tvořil jediný rozlehlý otevřený prostor.

„Měl jsem to udělat dřív,“ mumlal Andrew, pobíhal po místnosti a rozsvěcel lampy. Dvě stojací lampy, lustr nad jídelním stolem, bodovky zapuštěné v podhledu příhodně nad zašlými fotografiemi shanamoreského pobřeží v laciných rámečcích z IKEA. Stiskl knoflík a přeměnil tabuli černého skla pod (falešným) komínem v plápolající (falešný) oheň. Chvilí se potýkal s termostatem, dokud nejbližší radiátor nezačal prskat a cvakat. Načechral čalounění gauče. Srovnal čajový stůl.

Natalie vstoupila dovnitř, zavřela za sebou dveře a sledovala ho, jak se pohybuje po místnosti. Připomínal jí stewarda v kuchyňce předtím, než začne po letadle rozvážet na vozíku jídlo: každý pohyb vykonává automaticky.

„Ale ne,“ řekl najednou, „zapomněl jsem na váš uvítací balíček.“

Dříve než Natalie mohla něco namítnout, byl pryč a dveře do chaty se už podruhé za těch pár minut s zuchnutím zabouchly.

Zaparkovala svůj kufřík a vstoupila do místnosti.

Dva trojmístné gauče z černé kůže a křeslo ze stejné série stály srovnané ve tvaru písmene U před krbem a plochou televizí zavěšenou nad ním. Za vzdálenějším gaučem na samém konci přízemního prostoru viděla jídelní stůl z masivního dřeva pro osm lidí a ještě za ním chladně bílé zásuvky ultramoderní kuchyně. Jejich lesklý povrch odrážel světlo.

Jediné stěny byly ty venkovní. Celou zadní stěnu tvořila skleněná tabule, obrovské okno s jedněmi vsazenými dveřmi. Schodiště bylo přichycené ke stěně, mezi stupni byla mezera a nemělo zábradlí; Natalie se zatajil dech jen při tom pohledu. Zbývající dvě stěny přerušovala okna sahající od podlahy ke stropu. Venku byla dost tma na to, aby v okně bylo vidět jenom odlesky zvnitřku.

Natalie se dotkla jednoho polštářku na křesle a ucítila chlad a trochu zatuchliny.

A také sucho, které se jí rozhostilo v krku.

Stisk žalu v hrudi.

Přece to nebylo tady... Nebo bylo?

Dveře se rozlétly. Andrew se vrátil i s malým proutěným košíkem. Vzduch zavířil a vyměnil se, ochlazený průvanem z otevřených dveří, zničehonic nabitý přítomností někoho dalšího.

Podíval se na ni, obočí vytažené v očekávání verdiktu.

„Je to tu pěkné,“ rozhlédla se. „Nádhera.“

„Fajn. Jsem rád, že se vám to líbí. Omlouvám se za tu zimu. Měl jsem to pustit dřív. Ale teplo bude co nevidět.“ Položil košík na stolek. „Takže – nějaké otázky?“

„Ne ne. Myslím, že je mi všechno jasné.“

Usmál se. Jejich pohledy se setkaly a Natalie si uvědomila, že se to stalo poprvé. Oční kontakt evidentně nebyl jeho šálek čaje. Andrew její úsudek potvrdil tím, že skoro okamžitě stočil zrak zase jinam.

Pak jí lehce mávl, otočil se na patě a byl pryč.

Žuchnutí vstupních dveří, které se automaticky uzamkly, se znovu rozlehlo po domě a pak všude nastalo ticho a klid.

Až příliš ticho a klid.

Natalie se rozhlédla po ovladači, ale neviděla ho, proto přešla k televizi a náhodně tiskla úzká tlačítka schovaná po straně, dokud prostor nezaplnil zvuk a nevyhnal ticho pryč.

Rychle prohlédla obsah proutěného košíku. Krabice se směsí na výrobu irského sodového chleba; šest vajec z různé snůšky; sáček kávové směsi „Rebel“ z pražírny v Corku; čokoládová tyčinka se skicou shanamoorského pobřeží na obalu; jedna lahev piva Franciscan Well; malá krabice mléka.

Plácala se po kapsách ve snaze nahmatat tvrdý hranol telefonu ještě dřív, než si uvědomila, že to dělá. Bylo to jako svalová paměť, jako tik. Nepotřebovala si ale vyfotit ten košík. Nepotřebovala si vyfotit vůbec nic, protože z tohoto výletu žádné fotky nikam většet nehodlá.

Pro změnu.

Prohlídka kuchyně odhalila zásuvku plnou věcí, které po sobě zanechali předchozí hosté: ztvrdlé balíčky se solí a pepřem, pár plastových sáčků s kečupem a majonézou, jednotlivě zabalené čajové pytlíky.

Natalie předpokládala, že by zvládla upéct chléb a umíchat si k němu vajíčka, ale postrádala jistou klíčovou přísadu: nebýt líná jako prase. Vlastně ani neměla hlad. Místo toho si uvařila šálek horkého sladkého čaje, vzala si ho na jeden z gaučů a pomalu se prokousávala čokoládovou tyčinkou, aniž si byt jen sunda-la kabát.

Věděla, že to, co ve skutečnosti provádí, je otálení. Oddalování chvíle, kdy se vydá po schodech nahoru. Protože vejít do té chaty byla jedna věc, ale uvidět tu postel a muset do ní – dřívě nebo později – *ulehnout...*

V televizi mezitím nějakou talkshow nahradila repríza *Přátel*. Díl se svatebními šaty.

Když Phoebe s Monicou přesvědčily Rachel, aby si jedny oblékla také, byla venku černočerná tma.

Natalie vstala, aby zatáhla závěsy.

Podle toho, co ukazovalo okno vpředu, neexistovalo venku v noci nic jiného než nazlátlý čtverec přímo naproti: pohled do Andrewova obývacího pokoje oknem zepředu jeho chaty. Stejná dispozice, stejný nábytek, všechno akorát opačně jako odraz v zrcadle. Nikde po něm nebylo ani památky a nahoře se nesvítilo, jeho auto přitom stálo pořád na příjezdové cestě.

Zatáhla závěsy těsně k sobě, aby se jejich okraje překryly. Byly ušité z tenké látky, světelné koule pouličních lamp snadno prosvítaly skrz.

Zakrýt stěnu z černého skla rozevírající se jako ústí bezedné propasti v zadní části chaty nebylo čím. Majitelé se buď snažili ušetřit, nebo si řekli, že žádné závěsy nejsou třeba, když celou zadní část domu tvoří pouze terasa, pár kroků společné zahrady a živý plot. Natalie se z toho ale cítila nesvá. Co je vlastně na druhé straně toho živého plotu? Takhle ve tmě se to nedalo poznat.

Může tam stát jiný dům otočený přímo k tomu jejímu.

Může tam stát někdo, kdo ji právě teď pozoruje.

Zatímco Natalie stála před sklem a uvažovala, z otázky původně namířené na narušené soukromí vyvstával problém celkové zranitelnosti. Jak silné je vůbec to sklo? Dokázal by jím někdo prohodit kámen? A co by udělala, kdyby se to stalo?

A už se to blíží, pomyslela si. Úzkost *Expres*. Rychlík řítící se do Bláznivín, pokud nezatáhne za ruční brzdu. Natalie se o to pokusila, hned teď, to sklo je naprosto v pořádku a venku rozhodně nikdo není. V shanamoreských chatách před ní pobývaly stovky, ne-li tisíce lidí, a nikomu z nich se nic nestalo. Kdyby byl den, ani by si toho nevšimla. Vůbec by nebylo o čem přemýšlet.

Potichu si ty věty opakovala, dokud neucítila, že se uvolňuje.

Zároveň si ale přála, aby bývala v tom pitomém proutěném košíku našla také lahev vína.

Jakmile se otočila ke gauči, ukázala se polička pod konferenčním stolem s několika komínky vyskládaných knih. Natalie si klekla na podlahu a začala se jimi probírat a každou z nich hodnotit. Ohmatané paperbacky. Většinou bestsellery z letiště. Zánovní kopie *Jurského parku*. Dvě nebo tři cizojazyčné knihy.

Knihovna s odloženým čtením na dovolenou.

Natalia ztuhla a zírala na úzký tvrdý žluto-modrý hřbet jedné z knih.

A věděla. Věděla to dřív, než vztáhla ruku, vytáhla ji z hromádky a obrátila v dlaních: nebyl to jen tak nějaký výtisk *Básní Percy Bysshe Shelleeho, jak je vybrala Fiona Sampsonová*. Byl to její výtisk.

Jejich výtisk, její a Mikeův.

Pak knihu otevřela a potvrdila si to.

Na první stránce bylo přilepené exlibris, které před pár lety koupila v Keats-Shelley House u Španělských schodů spolu s knihou samotnou. Nalepené bylo trochu našikmo, protože to Natalie udělala potají hned ve dveřích knihkupectví, aby ji při tom Mike nenachytil. Z toho důvodu také napsal *Pro mého M* pod nálepkou představoval zmršenou verzi jejího rukopisu. Když mu pak knížku věnovala tehdy večer při večeři při svíčkách na Via Veneto, první věc, co řekl, bylo: „Kde jsi to koupila?“ Další jeho otázka zněla, jestli si ho vezme, což byla hlavní náplň jejich údajně last minute koupeného víkendu v Římě.

Minulý týden rovnala police knihovny v pokoji, který měla užívat jako svou pracovnu, když si najednou vzpomněla, že tu knihu dlouho neviděla. Když se ho na ni zeptala, připomenul jí Mike, že takových věcí, které od nastěhování neviděli, je celá řada. Nejspíš bude na dně nějaké nevybalené krabice. Působil přesvědčeně, že určitě někde brzy vyplave.

Natalie přitiskla knihu k hrudi, jako by to byl nějaký poklad. A také že byl, akorát ne z důvodů jako kdysi.

Teď to byl důkaz.

Teď měla jistotu.

Hodiny na televizní obrazovce oznámily, že je skoro osm. Natalie se rozhodla vykoupat. Zahřeje se a dopřeje chatě čas zahřát se také. Potom si zaleze do postele a ponoří se do blahodárného spánku. Skutečnosti může čelit až zítra.

Teď totiž bude muset čelit té posteli.

Nechtělo se jí vrátit knihu s básněmi mezi ty ostatní ani ji nechat jen tak ležet venku, a tak pootvírala zásuvky v kuchyni, dokud nenašla jednu relativně prázdnou, a strčila ji tam. Dvakrát zkontrolovala, zda jsou zamčené dveře a okna zavřená, zhasla světlo v obývacím pokoji a odvěkla kufr nahoru po schodišti. Volnou rukou se opírala o stěnu a snažila se nevnímat prázdný prostor mezi schody ani zející propast vpravo od stěny.

Nahoře byly dvoje zavřené dveře, jedny z každé strany malé podesty s kobercem. Koupelna byla za těmi vpravo. Jednoduchá, bílá a úplně čistá. Koupelna neměla okna kromě malého čtverečku z mléčného skla nad umyvadlem. Natalie položila do vany špunt, nastavila kohoutek, aby tekla teplá, a přidala pár kapek z maličké lahve sprchového gelu, který stál na kraji vany.

Sedla si na zavřené víko toalety a sledovala, jak se dělají bubliny.

Dokud prostor neprořál neznámý zvuk.

PÍÍP-PÍÍP-PÍÍP-PÍÍP

Můj telefon, uvědomila si Natalie opožděně.

To zvoní vždycky takhle nahlas? A takhle otravně? Vstala a došla si pro něj do kabelky, kterou nechala ležet u vstupních dveří. Na displeji se objevila jediná čárka signálu, díky které se telefon zapla-